

Sygn. akt III CZ 7/16

POSTANOWIENIE

Dnia 10 marca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski (sprawozdawca)

SSA Janusz Kaspryszyn

w sprawie z powództwa B. G., K. P. i K. P.

przeciwko A. S.

o ochronę posiadania,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 marca 2016 r.,

zażalenia pozwanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w K.

z dnia 10 sierpnia 2015 r.,

1) oddała zażalenie;

2) przyznaje adw. M. O. z Kancelarii Adwokackiej od Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego kwotę 450 zł (czteryście pięćdziesiąt złotych) wraz z należnym podatkiem od towarów i usług tytułem nieopłaconych kosztów pomocy prawnej świadczonej pozwanemu z urzędu w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2015 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił zażalenie A. S. - pozwanego sprawie z powództwa B. G. oraz K. i K. P. o ochronę posiadania. Zażalenie zostało wniesione przeciwko postanowieniu Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 lipca 2015 r., którym odrzucono jego skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 18 maja 2007 r. Obydwa postanowienia o odrzuceniu uzasadniono brakiem zdolności postulacyjnej wnoszącego w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, wynikającej z art. 87¹ k.p.c.

Na postanowienie z dnia 10 sierpnia 2015 r. skarżący wniósł zażalenie do Sądu Najwyższego, zarzucając naruszenie art. 87¹ k.p.c. poprzez niepoinformowanie go w terminie otwartym do wniesienia zażalenia o konieczności złożenia tego środka zaskarżenia przez profesjonalnego pełnomocnika, ewentualnie o możliwości złożenia w tym terminie wniosku o zwolnienie od kosztów i ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przymus adwokacko-radcowski, obowiązujący w postępowaniu przed Sądem Najwyższym ma charakter bezwzględny. Oznacza to, że brak profesjonalnego pełnomocnika nie podlega uzupełnieniu na mocy art. 424⁶ § 2 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 2011 r., III CZ 9/11, niepubl.). Z tej przyczyny kognicja Sądu Najwyższego podczas rozpatrywania zażaleń wniesionych przeciwko postanowieniom o odrzuceniu środka zaskarżenia ze względu na brak zdolności postulacyjnej strony skarżącej ogranicza się tylko do badania, czy rzeczywiście doszło w sprawie do naruszenia art. 87¹ § 1 k.p.c. Nieistotne pozostaje przy tym, z jakich powodów doszło do naruszenia tego przepisu przez stronę (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2013 r., V CZ 55/13, niepubl.). W niniejszej sprawie skarżący osobiście wniósł zażalenie na postanowienie z dnia 16 lipca 2015 r. Nie zostały też spełnione przesłanki wyłączające konieczność wniesienia środka zaskarżenia przez profesjonalnego pełnomocnika, uregulowane w art. 87¹ §§ 2 i 3 k.p.c. Dlatego też zażalenie wniesione obecnie przez pełnomocnika z urzędu skarżącego podlegało oddaleniu. Żalący podnosi ponadto, że do naruszenia art. 87¹ § 1 k.p.c. doszło ze względu na

niepouczenie go przez sąd o sposobie wnoszenia środków zaskarżenia do Sądu Najwyższego, w tym o przymusie adwokacko-radcowskim. Zarzut ten jest nietrafny, ponieważ przy doręczeniu odpisu postanowienia z dnia 16 lipca 2015 r. z uzasadnieniem sąd pouczył skarżącego o możliwości wniesienia zażalenia oraz o przymusie adwokacko-radcowskim (zob. zarządzenie przewodniczącego pod uzasadnieniem postanowienia - k. 22v; notatka służbowa - k. 23; opis rodzaju przesyłki na elektronicznym potwierdzeniu odbioru z dnia 1 sierpnia 2015 r. - k. 24). Skarżący jednak nie zastosował się do otrzymanego pouczenia.

Analogiczna sytuacja, a mianowicie pouczenie skarżącego o istniejącym przymusie adwokacko-radcowskim, powtórzyła się przy doręczeniu odpisu sentencji postanowienia z dnia 19 sierpnia 2015 r. (zob. zarządzenie przewodniczącego pod uzasadnieniem - k. 40v, notatka służbowa - k. 42 oraz opis rodzaju przesyłki na elektronicznym potwierdzeniu odbioru z dnia 8 września 2015 r. - k. 44).

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie § 2 ust. 2 i 3, § 6 pkt 3, § 13 ust. 2 pkt 2 i § 20-21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. z 2013 r., poz. 461), znajdującego w sprawie zastosowanie na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. 2015, poz. 1800).